

Dürzü

– Kadir Koca · 07 Temmuz 2020

DÜRZÜ

Sövmenin adını, günah koymuşlar;
Zira doğmasaydın, doğruydu dürzü
Belki doğurmayıp, ç.kten oymuşlar;
Münasip tarifin, buydu be dürzü

Mağaradan inip, yanık ses ile;
Türküler dizdirdin, al bir mendile
Yurt sathı söyleştik, hep dilden dile;
Acemde, Arapta, duydu be dürzü

Ekrana çıkınca, pik yaptı ünün;
Savaş ilk kurbanı, malum süngünün
Servet katlayarak, geçti her günün;
Dahi köpeklerin, doydı be dürzü

Sanatta sırf nakit, olunca tartı;
Şöhretin de arttı, şanında arttı.
İmparator diyen, tümünden abarttı.
Şirketler soydu da, soydu be dürzü

Aşık olu verdin, her filim başı;
Gözü çıktı aşkın, dağıldı kaşı
Boşanan ahından, delerken taşı;
Aktörü arktirise, koydu be dürzü

Siyasete heves sardın bir ara;
Gülücük yağdırdın, eski diyara
Kör mermi saplandı,beyinde zara;
Oysa ki muradın, oy'du be dürzü

Günlerce üzüldüm, yatar haline;
Dertlerime bir dert katar haline
Kör oldum, dün vatan, satar haline;

Devrilen bir candı, boydu be dürzü

Merhametten t/rer bazen de maraz;
Mayan bozuk mayan, bitmiyor araz
İki elin Őakakta, düŐünsen biraz;
Seni p/aklayacak, kyd be dürzü

Duydum ki bitine, yürüyünce kan;
Semtinde hala sır, edep ve erkan
YetmiŐlik ayıya, yirmilik bir can;
En son marifetin, buydu be dürzü
Kadir KOCA-06.07.2020